

Zanimive pripovedi profesorja Silvestra.

9. Kako je na luni.

(Konec.)

Pa glej spet novega spaka! Kaj bo pa to? Na daljnem obzorju se je pokazala izredna zvezda. Vedno višje se je dvigala in prav tako se je dvigala kot luna, ko vzhaja zvečer na zemlji. Pa tudi podobna je bila luni, le da je bila videti blizu dvanajstkrat večja od nje. Ker je bila večja, je imela seveda tudi več svetlobe. Že so njeni žarki prodrli do naših potnikov tako, da je vedno bolj zginjala tema okrog njih. Še je bila sicer tema, vendar je pojemala, in sicer toliko bolj, kolikor višje na nebu se je prikazovala ta prečudna zvezda. Skoraj bo profesor lahko spravil svojo električno svetiljko.

Za hip obstanejo naši potniki, da rekoliko pobliže premotrijo to zvezdo. Radovedni se ozirajo proti nji. Peterčku in očetu pa se dozdeva, da so na nji podobni obrisi, kot jih nosi naša zemlja na svojem površju. Radost jima obžari lica ob tem spominu, pa tudi profesorju se zjasni obraz, ko po kratkem pomisleku zapiše očetu in Peterčku to pojasnilo:

»Ta zvezda je naša zemlja. Le dobro si jo ogledajta, pa se bosta prepričala.«

Oče in Peterček sta res kmalu opazila na zemlji severni in južni tečaj, opazila atlantiški ocean in južnoameriški trikot. Škoda le, da nista imela s seboj onega profesorjevega daljnogleda, s katerim so na zemlji tolikokrat opazovali zvezde in posebej luno. Morda bi bila opazila še natančneje vse podrobnosti, gledajoča z lune na zemljo, kot jih opazimo z roči z zemlje na luno — in nele morda, ampak prav gotovo bi jih bila opazila, saj sta še zdaj kar s prostim očesom mogla doznati najvišje gore na zemlji, kakor so: Gaurizankar (8844 m), Kinčin-džinga (8586 m), Davalagiri (8180 m) in še marsikatero drugo gorsko veličanstvo. Kakor je v resnici, tako se namreč tudi dejansko vidi zemlja z lune dvanajstkrat, odnosno devetinštiridesetkrat večja, kot je luna. Primerno njeni velikosti je seveda tudi jasnina, ki prihaja od zemlje na luno, sorazmerno dokaj večja, tako da so se naši potniki sprehajali po luni ob večji svetlobi kot zemljani po svoji materi-zemlji, kadar jim jo luna najjasneje obseva.

Nič čudnega torej, da je postajal stari profesor ob teh doživetjih vedno bolj zamišljen v svoje znanstveno raziskavanje lune in vedno pozornejši na zanimivosti lune. Kar vlekle ga je vedno dalje, da se prepriča na lastne oči še o tej in oni trditvi, ki jo je na zemlji zagovarjal v svojih učenjaških razpravah in razgovorih.

Drugače pa je bilo pri srcu malemu njegovemu stričniku Peterčku. Ko je gledal z lune na zemljo, ki je sijala pred njim v vsej svoji jasnini, ga je spet kar prevzelo domotožje in želja, da se čimprej povrne k ljubi mamici, ki morda pretaka za njim grenke solze ob misli, da morda ne bo nikdar več videla svojega Peterčka.

Tako se je otroku stožilo ob tej misli, da je bridko zajokal. Stari profesor, ki je bil ves zatopljen v svoje znanstvene nauke o luni, ni seveda niti zdaleka

opazil, da Peterček joka. Pa četudi bi bil opazil, bi se bil malo zmenil za fantičeve solze. Zakaj sivolasi starina je bil ves prožet od samega hrepenenja in veselja, da more vendar enkrat tako od blizu proučevati luno v vseh njenih podrobnostih.

Česar pa ni opazil profesor, je opazil Peterčkov oče. Tudi njemu je namreč prišlo na misel, da bi bil že skoraj čas, da se vsi trije vrnejo na zemljo. Ko pa je opazil Peterčkove solze, je takoj razumel njih vzrok.

Pristopil je k profesorju, pa mu dal znamenje, naj se vrnejo na kraj, kjer je zrakoplov in z zrakoplovom čimprej pohite na zemljo.

Starina pa se je delal, kakor da ne razume očetovih znamenj. Še vedeti ni hotel nič o zrakoplovu, pač pa jo je hotel urno pobrati dalje. Toda oče se je razvnel in iznova raztolmačil profesorju, da se treba vrniti na zemljo. Tedaj je tudi učena starina zrogovilil. Togoten je potegnil kos papirja in začelkal očetu pod nos:

»Norca! Ali mar mislita, da sem prišel na luno samo na uro gledat? Jaz nameravam napisati debelo knjigo o luni. Zato ostanem tu, da jo temeljito proučim. Pa tudi vidva ostaneta z menoj; zakaj zrakoplov — kot vesta — je razbit, in zato sploh ne moremo na zemljo.«

Ta odgovor je očeta užgal. Kakor brez uma je zgrabil starega profesorja in ga začel mikastiti, da je možic hropel in stokal. Pa je tudi zbral vse svoje moči in se četu krepko postavil v bran. Tako sta si stala nasproti tik nad brezdnom velikanskega žrela, ki se je globoko odpiralo sredi lunine ravnine.

Peterček je gledal srdita moža in uvidel tudi, da lahko padeta vsak čas v prepad. Oh, in za oba se je tako močno bal! Eden mu je bil nad vse ljubljene oče, drugi pa učeni stric, ki je vedel toliko o zvezdah... Kaj naj stori? Začel je vpiti na ves glas in mahati z rokami...

* * *

Skozi duri spalnice je motno posijala luč. Peterček je malo odprl oči.

»Mama!«

»Pa kaj je, Peterček, da vpiješ?«

»Mama!«

»Si bolan? — Ali se ti je kaj sanjalo?«

»Sanjalo, mama.«

Luč je zaplapola med durmi. — Noč.

